

λαμα», Ε. Ν. Μουζος. «Η οικονομική και η Παλαμάς». Ηλίας Κεράλας: «Η γενιά του '80 και ο Παλαμάς».

70 και ο Παλαμάς». Ηλίας Κεράλας: «Η γενιά του '80 και ο Παλαμάς».

Η δραματική δύναμη

HORST-DIETER BLUME «Εισαγωγή στο αρχαίο θέατρο», 6 έκδοση, •Μορφωτικό Ίδρυμα Εθνικής Τραπέζης», Αθήνα 1989.

Από την εποχή των πρώτων εκδόσεων των θεατρικών κειμένων ως σήμερα, το αρχαίο ελληνικό και ρωμαϊκό δράμα, έχει μελετηθεί και ερμηνευθεί ποικιλότροπα με βάση το κείμενο που αποτελεί την πιο αξιόπιστη αφετηρία για την κατανόηση των δραματικών έργων. Δεν έλειψαν, ωστόσο, προσπάθειες για την ανασύνθεση των αντικειμενικών συνθηκών της παράστασης και για τη μελέτη των συντελεστών της με βάση τις διαθέσιμες ιστορικές και αρχαιολογικές μαρτυρίες, γιατί δεν πρέπει ποτέ να ξεχνάμε πως τα κείμενα ποιημάτων παραδίδθηκαν προορίζοντας για ανέλιση στο αθηναϊκό θέατρο του Διονύσου.

Η ανασύνθεση των αντικειμενικών συνθηκών της παράστασης του αρχαίου δράματος και η μελέτη των συνθηκών που επικρατούσαν είναι το θέμα αυτού του βιβλίου. Βασισμένος ο συγγραφέας στα πορίσματα της σύγχρονης έρευνας προσφέρει ένα εναντίονωστο κείμενο στο οποίο υπογραμμίζονται οι κυριότερες απόψεις του πολυδιάστατου θέματος χωρίς να παρακάττονται όμως τα προβλήματα του. Στο πλαίσιο αυτών των προσηλαβιών εντάσσεται και το εγχείρημα των συζητήσεων να συνομιλήσει, τα λιγότερα ή περισσότερα ισοαξιακά πορίσματα της θεατρολογικής έρευνας.

Οι βιβλιογραφικές ενδείξεις που συγκεντρώνονται στις σημειώσεις όχι μόνο υποδεικνύουν τον διαδικαστικό δρόμο που ακολουθήθηκε η φιλολογική επιστήμη ως τις μέρες μας, αλλά και αποτελούν έναν πολύτιμο οδηγό για όποιον θα επιθυμούσε να συνεχίσει τη διερεύνηση των γοητευτικών θεμάτων που τίθενται στο βιβλίο αυτό, όπως τα Μεγάλα Διονύσια, ως πλαίσιο της παράστασης των έργων, οι οικονομικές και διοικητικές προνοιήσεις για το ανέβασμά τους, τα θεατρικά κτίσματα, οι ηθολογικοί και οι σκεπής τους, οι κτιριακές εγκαταστάσεις, οι συντελεστές της παράστασης (χορηγός, χοροδιδάσκαλος, διδασκαλία, οι κριτές, τιμητικές διακρίσεις...) κ.λπ.

Τα αρχαία ελληνικά δράματα, μολονότι δεν έχουν μια ανταγωνιστικό κοινό, τουλάχιστον βρίσκουν θεατές, παρά το γεγονός ότι η αρχαία μυθολογία δεν αποτελεί μια κοινό και δεσμευτικό παιδευτικό αγαθό. Πλήθος θεατές παρακολούθησαν παραστάσεις κλασικού δράματος σε όλο τον κόσμο και υποδειγματικές παραστάσεις γίνονται προσιτές στο ευρύ κοινό, χάρη στα τηλεοπτικά μέσα και τέλος έχουν μεταφερθεί στην οθόνη με πολύ εντυπωσιακό τρόπο έργα που βασίζονται σε θέματα της δραματικής λογοτεχνίας. Η συνεχής και αμείωτη δραματική δύναμη των αρχαίων έργων ως την εποχή μας τα έχει καταστήσει κλασικά

θηγητής στην απόφαση. Ούτε τα γινόμενα στην ομιλία του βιογράφου του. Εγκλιβόμενοι σε μια μοιραία σχέση διασχίζουν χωρίς σκοπό και προορισμό τη μισητή Ευρώπη. Ξεφορτώνονται τις γυναίκες τους χάνουν τον αυτοσεβασμό και τις ψευδαισθήσεις τους. Αντιμετωπίζουν τρομαχτικές αβυσσούς - φυσικές συναισθηματικές, πνευματικές - αλλάζοντας συνεχώς ρόλους, αλλάζοντας τον εαυτό τους αλλά και τον κόσμο γύρω τους. Το αποκορυφωμένο στον έρθει είναι αναπόφευκτο και συνάμα απροσδοκώτο

CAMPBELL ARMSTRONG «Τζινγκ», 6 έκδοση •Bell», Αθήνα 1989, σ.σ. 568.

Ποιάς είναι ο Τζινγκ. Κανείς δε φαίνεται να έρρει. Είναι ένα μυστήριο, ένα φάντασμα. Τζινγκ ο Χορευτής - ένας άπιστος δολοφόνος όργανο του IRA. Διαλέγει τα θύματά του με προσοχή και είναι άφοβος στη δουλειά του. Πάντοτε διαφεύγει κι εξαφανίζεται. Ο Τζινγκ από μέρα σε μέρα γίνεται θρύλος. Ο Φρανκ Πέιγκαν είναι ο ντετέκτιβ της Σκώτλαντ Γουάρντ στον οποίο ανατίθεται η σύλληψη του Τζινγκ. Ο Πέιγκαν δεν είναι ένας κοινός ντετέκτιβ: έχει μανία με τ' αμερικανικό αυτοκίνητα και το ροκ εντ

κριν στο
Ο
να ζ
τρα
χρό
σκο
στό

ΔΕ
δας
198
Σ
διν
του
τοι
πήγ
Εεί
τα
σέγ
του
νεβ
βέγ
σχι
Ε
το
βλι
αρι
πα.
σε
όπ
φύ
κα
κα
σφ
στ.
στ
είν
πο
βο
κό

Θ
•

ΒΑΘΗΜΕΡΙΩΗ
2 Ιουν. 89